

[Poul Hartling.]

sen nogle bemærkninger, som jeg gerne vil tage lidt afstand fra, om at godkende pressemonopolet og om sygdom i pressen og om småaviser i en reservattilværelse, som er en daglig fare for demokratiet — ja, det var måske de to store, der var en daglig fare for demokratiet. Alligevel vil jeg sige, at det kan ikke holde, den slags bemærkninger. Det skyldes vel, at den ærede ordfører væsentligt læser det blad, som han efter sigende er forpligtet til at holde, at han kan komme på sådan nogle tanker.

Det drejer sig altså om information først og fremmest, men det er vigtigt at tilføje, at det ikke bare er statslig information, men også information fra amter og kommuner. Vi har i forslaget ikke taget den kommunale information med i udvalgets arbejde, men vi har skrevet, at den skal søges fastlagt på et senere tidspunkt ved forhandlinger med de kommunale organisationer. Det betyder ikke, at vi undervurderer betydningen af den kommunale annoncering til borgerne, tværtimod; for et politisk parti, der går ind for det nære samfund, er det allervigtigste måske, at en kommunalbestyrelse effektivt og hurtigt får viderebragt forslag og beslutninger på det lokale område til borgerne. Den nye kommunale planlov, der snart træder i kraft, forudsætter da også en sådan information, og jeg er vidende om, at Kommunernes Landsforening i høj grad er opmærksom på problemet.

Også informationen om ny lovgivning må i et vist omfang påhvile kommunerne, som i annoncer og på anden måde kan gøre borgerne klart, hvilke virkninger en generel lov vil få i kommunen, hvorledes den praktiseres, hvilke kontorer på rådhuset der administrerer loven, hvor blanketter kan afhentes osv. Denne del af den offentlige informationspligt er måske ikke den mindst vigtige.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Dette forslag har to formål. For det første at give støtte til den bestående presse, der som bekendt er de gamle partier velvillig, og for det andet at lade skatteyderne betale for de gamle partiers propaganda, for det er jo folketingsflertallets ønsker og beslutninger, der nu skal kommunikeres ud til befolkningen og skal forklares for befolkningen og skal sælges til befolkningen. Ingen af disse to

formål synes vi det er rimeligt at tvangsindlægge skatteyderne til at betale til.

Nu har skiftende folketingsflertal igennem mange år gennemført mange tåbeligheder, som det ikke er lykkedes dem at bortforklare igennem de eksisterende propagandakanaler. Derfor vil man nu lade skatteyderne punge ud med et anseligt antal millioner kroner for på denne måde at få noget gratis reklame og for at holde liv i de aviser, der støtter disse partier.

Det er vores opfattelse, at det ikke er befolkningen eller de nuværende informationskanaler, der er noget i vejen med, men de love, man vedtager herinde. De er for komplicerede, de er for uigennemtænkte og i deres indhold direkte skadelige for store dele af befolkningen. Hvad nytter det, at man indrykker annoncer, når selv trænedede skatteinspektører efter tusindvis af arbejdstimer offentligt udtaler, at ikke engang de kan finde ud af den lovgivning, der vedtages herinde?

Derfor er vejen frem ikke at øge de offentlige udgifter, sådan som dette forslag tilsigter, men en forenkling af lovgivningen, en nedsættelse af administrationen og en afvikling af indkomstskatten.

Schlüter (KF):

Folketingets erhvervsudvalg har allerede taget fat på en drøftelse af nogle af de problemer, som i dag behandles her i salen på grundlag af forslaget til beslutning. Vi havde egentlig fra konservativ side tænkt, at man skulle fortsætte drøftelsen i erhvervsudvalget, men beslutningsforslaget er meget naturligt, og det giver os et godt grundlag for at overveje, om det offentlige opfylder sin naturlige informationsforpligtelse over for befolkningen. Jeg tror man må sige, at det sker ikke i dag.

Al lovgivning hviler jo på den antagelse, at befolkningen virkelig kender lovenes indhold. Der er mange tilfælde, hvor man straffes, selv om man vitterlig ikke kendte lovens indhold. Denne gamle smukke antagelse stammer vel fra landskabslovenes tid, fra den periode, hvor lovene blev vedtaget ved almindeligt fremmøde, men i dag er antagelsen jo et falsum. Den må nødvendigvis være det. Den er teori. Alligevel bygger vi på den.

I vore dage synes jeg, det er naturligt, at staten i et passende omfang annoncerer ved-